

Betænkninger, som det forekommer mig, at den ærede Minister mente vare nødvendige for ham, hvis han skulde fremkomme med et Forslag, og da vilde han have truffet de samme Tanter, som Udvalget fremsatte ifjor, selv om han ikke har fundet Anledning til at tage noget som helst Hensyn til, hvad der blev ytret af Udvalget, hvilket man paa ingen Maade kunde fortænke ham i, naar han overhovedet ikke vilde have rørt ved denne Sag. Men vilde han have rørt ved den, og finder han, at der ellers kan fremkomme uventede og beklagelige Forhold, da forekommer det mig, at det laa den ærede Minister meget nær selv at tage denne Sag i sin Haand og da ogsaa tilviebringe det nødvendige Materiale. Jeg vil dog gjøre opmærksom paa, hvor forunderligt man efter min Mening ser paa det hele Spørgsmaal. Det Standpunkt, som det ærede Medlem fra Odense indtager, og som deles af den ærede Minister, kan udtrykkes saaledes: Hvis vi ikke forandre Loven af 11te Februar 1863, kommer der uventede, beklagelige Forhold tilstede i flere Byer. Sæt nu, det er rigtigt, saa vil det efter det ærede Medlems Mening væsentlig blive de 8 Byer, som han taler om, der endnu ikke ere færdige med deres Vedtægter, hvor disse beklagelige Forhold ville fremkomme; men ere da disse beklagelige Forhold ikke i samme Grad tilstede ved mange Byer, som før 1870 have faaet deres Vedtægter færdige, og hvis Udgifter siden den Tid stadig ere stegne, saa at der nu i dem bestaar det samme Forhold mellem de faste Eiendommens og de personelle Statter, som i de 8 Byer, hvis vi førte dem ind under Loven af 1863 (Afbrudelse). Er det ikke tydeligt? Skal jeg gjøre opmærksom derpaa igjen? Det forekommer mig, at alle disse Byer — der kan nævnes en hel Række, vi faae jo hvert Aar en Liste over dem — som for en hel Del Aar tilbage ere blevne færdige, og som have faaet forøgede Udgifter, hvorved de ere komne ind paa den nævnte Stigning, saa at de oppebære høist $\frac{1}{4}$, maaffte endog kun $\frac{1}{6}$ i faste Eiendomsstatter, og $\frac{5}{6}$ i personelle Statter, staa i det nævnte beklagelige Forhold, men dem rører Ministeren ikke det mindste ved i dette lille Lovforslag (Stemmer: Jo, i Slutningen). Hvad betyder det? Naar Vedtægterne ere fra 1864—65 eller selv fra 1867—68; thi da var der ikke nogen væsentlig forøgede Udgifter omkring i Byerne, der var paa forskjellig Maade noget trykkende Forhold dengang. Det var først efter 1870, at disse Forhold kom tilstede, og vil man sige, at navnlig den sidste Del af Lovforslaget skal gjøres gjældende, hvad er saa dette, at man for et Par Byer vil lægge Maxene 60—70 til Grund for Bestatningen, i et Par andre 61—71, for nogle andre 62—72 o. s. v. Skal der være Mening i en saadan Lovgivningsmaade, naar man tage familige Kjøbsteders økonomiske Forhold nu i Diebløkket og høre By-

raadenes og alle Vedkommendes Betænkning derover og derefter danne en Norm med en fornøden Fordeling indenfor en vis Begrænsning, hvorefter Byerne da kunne ordne det Hæle. Det forekommer mig, at dette vilde være en langt sundere og langt mere hensynsfuld Fremgangsmaade overfor Beboerne end den her foreslaaede, og jeg kan heller ikke skjønne rettere, end at den afgiver alle mulige Veingelser for at komme til en retfærdig, de omhandlede, beklagelige Forhold afhjælpende Ordning. Jeg kan altsaa ikke være ganske enig med den ærede Minister i, at det ikke er hans Lovforslag, naar han har tiltraadt det i det andet Thing, og nu her i Thinget. Vi maa virkelig bede den ærede Minister om de Oplysninger, som ikke ere tilstede. Vi maa spørge om Grunden, hvorfor et saadant Lovforslag skal fremmes, naar det, selv efter den Betragtning, det ærede Medlem fra Odense gjør gjældende, kun hjælper Odense, Horsens og maaffte enkelte andre Byer, men ikke de mange, mange Andre. Nei, der bliver ikke anden Vei at gaa, tror jeg, og jeg har paa Jøllelsen, at der ikke bliver Stemning i Folkethinget for at gaa anden Vei end den, Udvalget ifjor var enig om at foreslaa; thi den tager i Virkeligheden Hensyn til alle Sider. Den gaar blot ud paa, at vi ikke bør forhaste os med en saa vigtig Sag for de Kommuner's Vedkommende, der have brugt 15 Aar uden at faae gennemført en Lov, som skulde være gennemført i langt kortere Tid.

Judenrigsministeren (Skeel): Jeg har aldrig tænkt paa at unddrage mig det Ansvar for det foreliggende Lovforslag, som ligger i, at jeg tiltraader dets Vedtagelse; men noget ganske Andet er, hvorvidt det ærede Medlem har Ret til at forlange, at jeg skulde være forberedt paa at tilviebringe Oplysninger til et Lovforslag, som jeg ikke vidste vilde fremkomme. Jeg har ikke selv tænkt paa at fremkomme med noget Lovforslag om Forandring i den kommunale Bestatning, og jeg har ikke vidst, at Andre vilde gjøre det, saa jeg veed ikke, hvad der skulde foranledige mig til at skaffe de Oplysninger tilstede, som det ærede Medlem savner.

G. Koch: Jeg skal ikke opholde Thinget længe. Jeg vil blot gjentage, hvad jeg tillod mig at fremhæve før, nemlig, hvad det er, Lovforslaget væsentlig gaar ud paa for de Byers Vedkommende, hvis Vedtægter endnu ikke ere approberede. Forslaget forlanger for dem det Samme, som for de fleste andre Byer er bleven Regel, nemlig at den Fordeling af de reelle og personlige Statter, som var det Bestaaende, da Vedtægterne traadte i Kraft, ogsaa maa finde Uændelse paa disse Byer. Naar det ærede Medlem nu yttrede, at derved vilde jo de sendrægtige Byers Stilling blive en anden, og jeg antager, han mener gunstigere end de frebsommes, er det en